

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Miti, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5.
Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger. 2'75.

BENAVENTURATS LOS MANSOS.....

—Mientras hi haja llana estarem bé!...

XANFAINA.

UAN en Sagasta va caure del candeler, entre la extranyesa de tothom que 'l creya molt ben arrapat, se justifica la seva cayguda ab lo següent raciocini:

—Ja veuran, senyors: una cosa es lo país y un'altra cosa molt distinta las instituciones. Pél país, tant li es un govern com un altre, dat que tots ells li fan los mateixos tractes; ara, respecte a las instituciones, succeïx una cosa enterament distinta. Las instituciones sols poden subsistir mediant l'equilibri dels partits que alternan en lo poder.

La monarquia constitucional, basada en una verdadera ficció, té molts punts de semblança ab los funambuls que passen la maroma, que no poden ferho ab la deguda seguretat, sino tenen en las sevas mans un balanci que 'ls impedeixi perdre 'l cap, relliscar y estrellarse. ¿Van entenent la cosa?

Y pera major claretat d'aquest concepte, afegian:

—Lo balanci de la monarquia son los dos partits que turnan en lo poder: lo partit liberal y 'l partit conservador. Si un d'aquests partits se retira de la escena, lo balanci pert la forsa de gravetat equiibrada y 'l perill d'una cayguda es imminent. Resulta, ademés, que ab cinch anys de governar los liberals s'han engreixat de una manera tan extraordinaria, que únicament pot compararse, encare qu' en sentit contrari, ab las molts carns que han perdut los conservadors ab cinch anys de riguros de juny. De manera que l'equilibri es avuy materialment impossible. ¿Se fan càrrech de las conseqüencias de olvidar aquesta llei física, ineludible?

Lo raciocini dels que explicavan la crisis en aquesta forma, quedava coronat ab la següent afirmació:

—Los conservadors, cansats d'esperar inútilment, han dit de una manera formal que si no se 'ls donava 'l poder se disolian. No hi tinguin dupte: ja no poden aguantar més: al primer badall que 'ls vinga, s'evaporan.

De manera, que per evitar la dissolució dels conservadors, se 'ls va convidar a taula.

La antigua filosofía inventa una formula especial pera donar compte de la realitat de la existencia. Los antiguos filosofos deyan:—¿Penso? Luego existo.

Los actuales conservadores, partidarios de una filosofía más pro-aica, más positiva, más estomacal que aquella que 's referia sols al pensamiento, formulan lo següent raciocini:—¿Mango? Luego visco y m'engreixo.

Casi no hi ha més remey que dirlos:

—Senyors, bon profit, y que duri tant com puga.

Pero per un fenómeno extrany, fins ara inexplicable, aquella amenssa de dissolució qu' feyan avants perque dejunavan, se converteix en un fet providencial densa que me-j-n.

Lo partit conservador s' está disolent, com un bolado ficit dintre de un got d'aygua.

Cada dia 's reben noticias tristas y desconsoladoras: desconsoladoras y tristas per ells... no per nosaltres.

Com si en tot Espanya regnés una epidemia, los conservadores hi van cayent com a mo-cas. A Valencia, a Murcia, a Andalusia, a Arago, a Catalunya, a todas las regiones de la Peninsula, 'ls conservadores se disgregan; los más antiguos, los más probats, los más conseqüents se donan de baixa en lo partit, se despedeixen, se 'n van a casa seva, no volen més comedia.

Sense que 'l Sr. Durán y Bas, qu' en aquest punt ha obrat per compte propi y prescindint conxorras ab ningú, 'ls digués una paraula, per tot arréu hi ha conservadors que segueixen lo seu exemple.

—Aixó no 's pot resistir—diuen los que fugen.—No contéu ja més ab nosaltres. Ahur per sempre.

Y van desfilant, pujant a la superfície de l'aygua com las bombolletes que produheix la dissolució de un bolado, y 's disolen, se toren, y desapareixen.

De manera que la dissolució del partit conservador que volian contenir donantli 'l poder s' está realisant a pesar de havérseli donat lo que tant ambicionava.

Es un fet fatal.

Va abandonar los principios y avuy los homes l' abandonan. Dintre de poch s' haurà quedat sense ideas y sense homes.

Jo no sé si als cacichs que sosté per tot arréu, l' espectacle de aquesta dissolució sobrevinguda a lo millor del xefis, y quan ningú se l'esperava, 'ls hi farà tremolar las pantorrillas. Jo no sé si 'ls funambuls, privats de las bonas condiciones del balanci, perdrán l'equilibri y cauran de la corda.

De todas maneras, no es tot hui contar ab homes antiguos

y probats, serios y respectables, ó haverse de refiar únicamente de un conjunto de aventureros, sense fe, ni creencias, entregats al merodeig polítich més desentrenat, puñejant elecciones, corrompent l'administración pública, substituint en todas las esferas lo predominio de la trampa, sobre l'imperio de la ley.

Pero de todas maneras, lo que ha de succehir, no hi haurá medi de detenerlo. Ellos ho haurán volgut; ellos s'ho trobarán.

Los homes polítichs en joch s' han trasladat a San Sebastian, l' hermosa terra cantábrica, ahont la calor botxornosa esta mitigada per las brisas maritimas, y la vida animada per tota mena de recreos.

Allá se 'n han anat, seguint los passos de la Cort, obediendo a las exigencias de la moda.

Allá donan mostrás continuas de que mentres lo país en massa sufreix, ellos se xalan y 's divierteixen.

Precisament, allá, a la sombra augusta de las instituciones, s' está debatent una cuestión especial, que té la virtud de preocupar a todos los que avuy se troban en aquellas platjas, ab más interés que si 's tractava de la sort d' E-panya, de la seva dignitat y de la seva honra.

La cuestión es la següent:

¿Se deixará jugar en lo Cassino de San Sebastian? ¿Se deixará correr la ruleta? Más claro: ¿se deixará faltar a la ley, que prohibeix y reprimeix lo joch?

Ministros, diputados, homes de alta posición política, no s' ocupan d'altra cosa. De la ruleta y de las cartas dependen que San Sebastian tenga ó no tenga vida, que 'ls forasters vayan al i ó no hi vayan, que la seva permanencia allí siga distreta ó aburrida.

Ja ho veuen: la política conservadora... las altas instituciones... la ruleta... la influencia dels homes polítichs... Pero ¿qué s' hi ha de fer!... Som al istiu. ¡Vinga xanfayna!

P. K.

SSSEGURA un periódich que l'Audiencia de Málaga está tan apurada, que corre 'l perill de que al millor dia li tirin la taula de fer justicia y hasta 'l Sant Cristo de rebre 'ls juraments al milij del carrer, per no poder pagar lo lloguer de casa.

A veure si al últim se convencen los conservadores dels grans inconvenients que ofereix aixó de tenir la justicia a lloguer.

Sols mitja dotzena de intel·ligents han tingut a bé aprofitar los beneficios problemáticos de la ley de amnistia concedida pels conservadores.

Los emigrats de alguna significació 's quedan a Fransa, esperant lo moment de tornar a la patria, honrats y venerats per la seva energia y per la seva entereza.

Aplaudim l'artitut d'aquests valents.

A qui escatima la misericordia, es molt just que se li estimi l'èxit.

De un article referent a Portugal, que ha recorregut las columnas de todos los periódichs de la Peninsula, de alla y de aqui:

«Lo país ha perdut la conciencia moral. Las costumbres están disolviéndose, las conciencias desbandadas, los caracteres corrompidos. La conveniencia particular es la práctica de la vida. No 's respecta res, ni ideas ni instituciones.»

Aném a pams, ¿es aixó la pintura de Portugal ó la pintura d'E-panya?

Al meu modo de veure, es la pintura de todos dos países.

Veus aquí l'única manera que ha tingut la monarquia de realisar la uniformitat iberica.

Ja 'm figuro veure al alt y omnipotent emperador de Alemania a bordo del Hohenzollern.

Estava contemplant las costas de Noruega, quan tot de un plegat lo barco dona una esbrandida y l'emperador cau de genolls, pelantse una cama.

Ara podrà dirseli sense que s' enfadi:

—Emperador: reconeix que hi ha un poder superior al teu; lo poder de la mar, que t' obliga a caure agenollat.

Senyors fabricantes: los participo qu' en Cánovas maquina un nou tractat de comerç ab Alemania.

¿Qué farien si governava en Sagasta, y aquest estés amassant un bunyol per l'istiu?

De segur que cridarian com uns desesperats.

¿Farán, donchs, ara 'l favor de dirme per qué callan?

Senyors fabricantes: tingan lo valor de las sevas conviccions, perque sino 'm veuré obligat a ferlos la següent pregunta:

—¿Qué son vostés? ¿Son bons industriales ó mals políticos?

L'esquadra francesa ha visitat alguns punts de Rusia y 'n volen de alegría y entusiasmo?

No 'ls diré més sino que las músicas russas van entonar *La Marsellesa*.

¿Imaginan res més significatiu? ¿Las músicas de un imperio autocrático entonan l'himne de la libertad y de la República?

L'aproximació de Fransa y Russia es deguda als trahalls de la triple aliança, realitzats per Alemania.

De manera que Alemania contribuirá a liberalisar a la Russia, gracias al contacto de aquesta nació ab la Fransa.

Napoleón va dir un dia:—Dintre d'un siglo la Europa será ó tota republicana ó tota cossaca.

La Marsellesa ha resonat a Russia: l'Europa será tota republicana.

Encare no han terminat los tractats de comerç, tan perjudicials a la producció, que 'ls conservadores ja estudian la manera de prorrogarlos.

Així compliran sos compromisos proteccionistas, de la mateixa manera que compleixen todos los que contrehen.

Hi ha un refrán que diu: «No 't fihis d'aygua que no corri ni de gat que no mioli.»

S'hi hauria de afegir: «Ni de conservador qu'ant té prometi.»

Lo *Diari de Barcelona*, que sempre té 'l dit a l'ull dels partits de oposició, examinant lo que fan y lo que deixan de fer, aquesta es l'hora que no ha dit una paraula respecte a la cuestión magna que porta dividits y perturbats als conservadores de Barcelona.

Ningú sab encare si 'l *Diari* respecta y apoya a don Manuel Durán y Bas, ó si acata la jefatura del heréu Pantorrillas.

Política del *Diari*: «Quan vé un mal trago, tanca la boca.»

Una cuestión conservadora:

—De la retirada del Sr. Durán y Bas—deya un dels de l'olla—me 'n rich pla bé. Lo Sr. Durán y Bas podrà ser un sabi, pero 'ls sabis no 'ls necessitem per res. Aquí lo que 's necessita son burots per anar a votar. Tot lo demés, romansos.»

Vels'hi aquí ab tota eloquencia lo punt ahont arriba al dia, lo partit que avants teia la suprema inteligencia.

CARTAS DE FORA.—Los conservadores s'han de mostrar sempre partidarios y protectores de la gent ilustrada. Quatre anys feya que a Sant Joan de Palamós desempeñaban lo càrrech de jutje y fiscal municipal, a satisfacció de tothom, dos personas dotadas de notorios conocimientos jurídicos y administrativos; donchs ara, últimament han sigut substituidas per otras dugas, que, segons se diu, si bé saben dibuixar la firma, no saben llegir ni escriure, ni coñeixer las letras de que la seva firma 's compon. Ab aixó sols se veu que 'ls conservadores serán sempre conseqüents: conservadores del caciquismo y de la ignorancia.

Lo diputat del districte, per premiar los bons serveys, que va prestarli un munyidor d'elecciones, ha fet nomenarlo carter de Calaf, fent destituir previament al que venia desempeñant aquest càrrech feya la friolera de 25 anys. Lo nou carter, creyentse sens dupte poch capàs per repartir las cartas las fa distribuir per noys de 10 a 12 y de 13 a 14 anys, com si 's tractés de senzills recados. ¿Cóm lo nou arcalde de Calaf no ha elevat al administrador de correus de la provincia la correspondent queixa, contra un fet tan anómalo?

Mossen Pere, de Caldas de Malavella l'altre dia va desganyitar-se dirigint grans amenassas als lectores de la CAMPANA y de la *Esquella*, y sobre tot al repartidor de las mateixas pel qual digué que no hi havia salvació. ¿No valdria més que cuidés a las dugas majordonas que li ajudan a passar aquesta trista vida?—En la mateixa població tornavan uns devots de fer vi, de un santuari anomenat de Sant Maurici, y havent insultat a uns liberals, aquests van tenir necessitat de ferlos baixar l'escalfor del cap a la esquena.—Bon profit, y un'altra vegada procurin tenir lo vi més tranquil.

Lo rector de Sant Martí Sarroca, digué:—Ja veuen, germans meus, que las vinyas están carregadas de mildew; aixó es un castich de Déu, y si no veniu més sovint a las funciones de Iglesia, encare 'ns espera un castich més fort.—Un pagés deya al enterarse de aquest remey:—¿Desde quan l'incens fa l'efecte del sulfat de coure?

Lo de Sant Miquel de Olerdola, digué que may havia vist una gent més tonta que la qu'ell tractava. De animals de quatre potes no va deixar als seus feligresos, afegint que no faltaria més que desenganxar 'ls matxos dels carros y posarli a n'ells, que no son bons per res més.—Lo més bonich es que si aquest ensotanat tracta de animals als vehins de la seva parroquia, ho fa per lo molt que 's resisteixen a deixar-se posar lo bast y las morrallas. ¡No 'n estaria poch de content si pogués montarlos!

Mossén Miquel (a) Xurriaca, rector de Perelada, no content ab parlar contra las periódichs festius y liberals, amenassá als que treballavan los diumenjes, dihent que no tenían dret a queixar-se si després no plou ó cau pedra. A continuació las empenqué ab los casats, per si no treballan tot lo que deurían Un dia va dir a un feligrés:—«Fulano: 'm sembla que hi ha molt temps que no tens cap criatura.» ¡Vaya un afany de cobrar bateigs! Diguinme si aixó no es ficarse en lo que no li importa. Respecte a

delmes y primicias digué: —Ja sé que no deuen pagarse; pero seria una cosa molt profitosa y bona (per ell si acás) donar una part de la cullita a Déu (Aquest déu es Mossén Miquel (a) Xurriaca). No cal que busquin cap més: exemplar d'un ensotat més xafarder y més aprofitat: no trobaran en lloch més de Catalunya Anys enrera n'hi havia un altre a Palafrugell, a qui Mossén Xurriaca suposo que deu conèixer. Però de allí va haver de fugir més que depressa, de manera que ara no queda més qu'ell en totes las provincias catalanas.

UNA SILVELADA.

En las últimas elecciones municipales se va veure ben clar: lo govern es impotent per dirigir unas elecciones municipales. Hi ha massa teclas a tocar y per més qu'estiri ls dits, no pot abarcarlas totes. De manera que a pesar del seu desitj de treure per tot regidors monárquichs, li surten per tot, y principalment en las capitales y poblacions de alguna importancia, regidors republicans.

Oh! No es tot h' fer elegir diputats cuneros, maneant lo gran manubri, desde'l ministeri de la Gobernación!

L'organisme municipal es complicat, y per més que'l gran manubri donga voltas, no's mou, ni molt menos, tota la maquinaria.

Además: tractantse de un districte, basta fer lo tarugo en un parell ó tres de pobles, per alterar una elecció. En cambi per alterar una elecció de regidors, seria necessari fer tants tarugos com pobles existeixen a la Península. Y aquesta forsa extraordinaria no hi ha govern que la poseixi, per pocs escrúpuls que tinga.

Tenim, donchs, avuy per avuy, un govern monárquich y un inmens número de ajuntaments republicans.

Aixó, naturalment, a la curta ó a la llarga, constitueix un perill pels partits que disfrutan lo poder. ¿Qué será d'ells, si en unas elecciones generals de diputats a Corts, los ajuntaments republicans arriban a avenirse y's decideixen a enenyar las dents?

Tal deu haver pensat en Silvela, que s'ha decidit a emprendre una silvelada.

La silvelada consisteix senzillament en la modificació de la ley municipal. Per anticietat ha fet dir en los periódichs que la reforma estaria inspirada en un esperit molt liberal. Jo, francament, al sentir que tal deya, no he pogut menos de arrojar lo nas, com l'arrufo sempre que veig que tractan de amagarme'l ou.

Y en efecte: de lo que tracta en Silvela, es de dotar a las poblacions de alguna importancia de dos especies de regidors: regidors elegits directament pels electors, y regidors rifats entre un número de personas que reuneixin determinadas condiciones; meytat per meytat.

Tindrém donchs, regidors que representarán l'esperit del poble que ls elegeixi, y regidors que representarán únicament la habilitat ministerial del encarregat de procedir a la rifa. Aquests serán sempre del govern, y de entre aquests se nombrarán exclusivament los arcades y ls tinentes d'arcalde.

¿Qué tal? ¿Será liberal ó no será liberal lo projecte de'n Silvela?

Al any 37 lo país va fer una revolució no més que perque'l govern tractava de modificar la ley municipal, en lo sentit de arrogarse'l poder de nombrar arcades de real ordre.

¡Aquells eran temps heróichs! ¡Llavors encare hi havia homes!

Avuy, en cambi, deixém que qualsevol ministre vinga a falsejar, a destruir la verdadera voluntat del país, y arribem al extrem de deixarnos rifar, com pollastres tílschs, en las taulas de Totsants.

Cada país té lo govern que's mereix.

Está demostrat que nosaltres nos mereixém las rifadas de'n Silvela.

P. DEL O.

17 MILIONS DE PESSETAS!

—Pam... pam... pam... ¿Se pot entrar?

—Endavant.

—Molt bonas tardes.

—L'arcalde de Barcelona?

—Un servidor: ¿qué demana?

—Soch lo marqués de...

—Celebro.

—Vinch a veure quan me pagan

—¿Que la ciutat me deu.

—Cabament tenim la caixa

—¿a adebar.

—¿Si? ¿qué vol dir?

—¿Que lo qu'es ara com ara,

está completament buyda.

—¿Qué se'n riu?

—No'n tinch pas ganas...

—¿Com hi ha món! ¡podém ben riure!

—Es que miri que la guassa

ja'm comensa a carregar:

no'm vinquin a més camándulas,

vull los quartos tot seguit.

—¿Tot seguit! Vosté m'fa gracia...

—¿hont los treurém tants diners?

—Vosté deu imaginar-se

que tres milions de pesetas...

—¿Cóm, tres? Son set.

—¿Set? ¡y ara!

—Tres del resultat del plet

y quatre dels rédits.

—¿Andal!

¿aixó li devém avuy?

—Aixó.

—¿Pues no es poch ni gayrel

S' haurá d'esperar un quant temps!

—¿Esperarme? ¡Una senmanal

Si dintre set días justos

los barceloníns no'm pagan,

vench lo crédito als inglesos...

y ells cuydarán de cobrarsel.

—Pero home, no sigui aixís.

—Nada: dono una senmana.

—Miri qué...

—No miro res...

—Senyor dallóns...

—¿Senyor rabes!

Lo marqués gira la esquena,

l'arcalde alsa 'ls ulls enlayre...

—Set milions!—diu suspirant,

inclina'l cap y's desmaya.

Passan dos, passan tres días,

passa tota la senmana:

lo marqués pert los estreps

y realisa l'amenassa.

S'entén ab uns quants inglesos,

regatejan, fan lo tracte,

y'l crédito dels set milions

es cedit ab gran rebaixa.

L'endemá dos senyors rossos,

van a visitar l'arcalde.

—El crédito aquel, ser nuestra,

—diu lo qué du la paraula:—

¿Pagar osté ó no pagar?

—No puch: la caixa está exhausta.

—Pero, bueno: Barcelona,

¿no tener bienes ni nada?

—¿terrenos?

—Tots son venuts.

—¿Fincas?

—Ja qui sab hont paran.

—¿Es decir, que aquí no haber

ni un centimo?

—Ni una malla:

si no's quedan los gegants

ó 'ls cascots dels pobres Xanxas,

no sé que hi haja res més

—Bien: las deudas ser sagradas

y cuando uno no pagar...

—¿Qué se li fa?

—Se le embarga.

¿Barcelona hacer el muerto?

Pues nosotros secuestrarla

y obligarla a ser formal.

Abur: quedar terminada

la cuestion entre nosotros.

Good morning...

—Vajin al diable.

Desde l'endemá mateix

del fracás de la embaixada,

tots los periódichs de Londres

portan en primera plana

un gran anunci que diu:

«¡Ojo! ¡Aficionados a Espanyal

«Está en venda la ciutat

«de Barcelona, situada

«vora'l mar, entre dos ríus

«y bastant prop de montanya.

«Té carrers entarugats

«y una rambla ab varios árbres,

«y encare que no es molt neta,

«dant i una bona fregada,

«potsé hasta faria goig

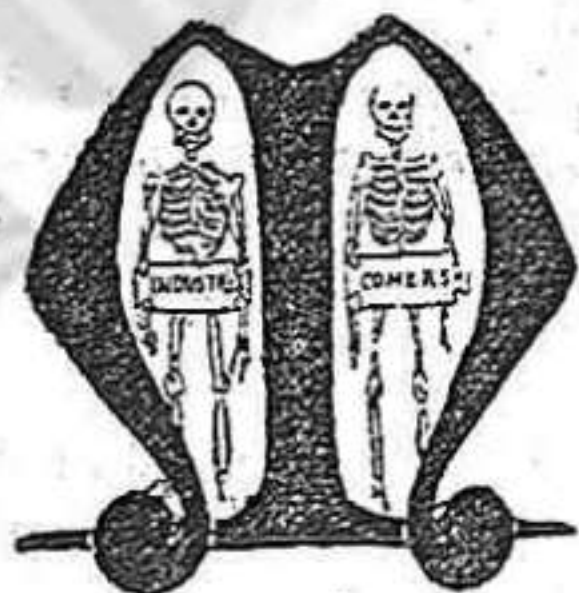
«y semblaria agradable.

«Informaran: Carrer tal.

«Se donará a preu de gāngā.»

C. GUMÁ.

QUADRETS D' ISTIU.

—¡Aláh es gran!... ¿Y donchs ahont es?

—Al Nort, prenent las ayguas.

La embaixada mora ha reposat uns quants días y s'ha traslladat després a Sant Sebastián en un tren compost de cotxes de lujo.

Al arribar allí, la ciutat entera esperava als morets. Músicas, pendóns comitivas oficials; fins van dedicals'hi dos ó tres archs de triunfo.

—¡Aláh es gran!—exclamava'l jefe de la embaixada, contemplant aquell espectacle maravellós.

Després de l'arribada recepció regia, ab banderas,

flores, trajes daurats: una funció esp'éndida.

—¡Aláh es gran!—repetia'l embaixador

Al acabar la ceremonia, los moros van tornar a la seva

posada, repapats en magníficas carretel·las que la multi-

tut embadalida que 'ls contemplava haurá de pagar.

—¡Aláh es gran!—continuava dihent lo cap de colla dels

sarracenos

Sí, Aláh es gran; pero més gran es encare la candidés

dels espanyols.

Aláh es gran; tan gran, que permet que mentres los mo-

ros empantan a garrotadas als espanyols que troban pèl

sèu país, aquí rebém als seus embaixadors alsantos archs

de triunfo y colmantlos d' obsequis.

Tè rahó 'l moro que capitaneja la embaixada... ¡Ves si es gran Aláh!

Més festes

En la bahía de Cádiz tot es barullo y alegría: crits, viscas, aclamacions, picaments de mans, deliri...

Ja no es únicament Bilbao la que construeix barcos de guerra: també Cádiz té'l seu astillero desde avuy.

La casa Vea-Murguía acaba d'inaugurar-lo entre l'entusiasme de tota la població. Aquí's farà un acorassat, un poderós barco de guerra que passejará'l pabelló nacional per tots los mars coneguts... y costará una pila de milions.

A Bilbao 'ls astillers del Nervión, a Cádiz los de la casa Vea Murguía: dugas fabricas de barcos de combat, capasas de convertir a Espanya en potencia marítima.

Podrém tenir dos acorassats a Sant Sebastián, tres cruceros a Bilbao, quatre fragatas a Santander y una al Ferrol.

Cuba... las Filipinas...

Per ara bonas, gracias a Déu. A Cuba hi ha sis cañones de vint pams de llargada, que no valen dos quartos.

Las Filipinas están defensadas per un vaporet que camina tres millas per hora y que no més pot sortir del port en días de molta bonansa.

En un dels més pintorescos punts d' Antequera, hi ha una hermosa finca que porta'l nom de El Romeral...

—¿Es la torra de'n Romero Robledo?

—La mateixa. L'home acaba d'arribarhi: va a passarhi

l'istiu y a empaparse del ayre pur y sanitos del camp.

Está alegre, satisfet, radiant de felicitat: mira la parra y

somriu, contempla la figura y canta, se detura davant

del galliner y xiula, dirigeix la mirada a la inmensitat de

la finca... y's posa a ballar.

¿Per qué tanta alegría?

Perque en Romero sab una cosa. Quan los calors s'acabin,

quan los arbres vajan perdent las sevas fullas, quan

los banyistas tornin a Madrid, ell també hi tornarà... y

será ministre.

En Canovas li ha assegurat en la conferencia de despedida

—Vaj al Romeral—li ha dit:—saturis d'oxigeno per molt

temps, perque desde'l moment que li dongui una cartera,

¡Deu sab quan podrá tornarhi per allá baix!

—¿Es dir, que pensa conservar lo poder molts anys?

—Sí, tant com pugui, perque'l cor me diu que aquesta

es l'última vegada que'm rifo'l país.

FANTÁSTICH.

A qüestió de permetre'l joch a Sant Sebastián porta dividit al ministeri.

Hi ha ministres ruletaires y ministres anti-ruletaires.

¿Cóm decidir aquest conflicte? ¿Declarantse'l ministeri en crisis? No, de cap manera: lo

gran qué es no perdre'l plat,

Si m'han de creure a mi, ja que de la qüestió del

joch se tracta, ho podrien fer de una manera: jugars'ho

a cara ó creu.

Las cosas ferlas bé y ab carácter.

A Xina, es tal l'escassés de moneda, que s'han hagut d'habilitar bolas d'opi pera efectuar las transac-

cions.

A la curta ó a la llarga una cosa per l'istil ha de suc-

cehir a Espanya.

Sols que aquí no correrán bolas d'opi, sino pinyols

de pressech.

Quan los conservadors no'ns deixin ja més que 'ls

pinyols.

Llegeixo:

«Si continúa la sequia, se considera inevitable la fam

en las provincias del Noroest de la India.»

Allá perque no plou gens

y aquí perque massa plou,

sols que aquí únicament plouhen

tributs y contribucions.

La crisis monetaria de Portugal explicada per un pe-

riódich conservador:

«La causa de que no circuli moneda es deguda a una

conxorxa dels comerciants de Lisboa y Oporto, que son

republicans en sa majoria, y que per consegüent tenen

un interés molt directe en crear compromisos al govern.»

Admetém en tota sa integritat aquesta versió, que

sempre demostrará que la gent de quartos a Portugal

professan las ideas republicanas.

Y com en aquell país, dels diners na dihen reis mal

va la monarquia, quan los únichs reis acatables, están

sequestrats pels republicans.

Suma y sigue.

Lo gobernador de la provincia de Barcelona, Sr. Vi-

vanco, va aficionantse qu'es un gust a las festas majors.

Va assistir primer a la de Tarrassa, y després a la de

Premiá. Ara, últimament, ha assistit a la de Mataró.

—Bè, ¿y que hi té que dir ab la conducta de la pri-

A political cartoon by J. B. Steiner. It depicts a man in a turban and robe, likely representing a leader from a non-Western country, being escorted by two men. One man, wearing a suit and a hat labeled 'TRICONE', holds a large bag marked '60,000 VIATJE Y FONDA' and a sign that says 'ESTAT'. The other man, in a suit, is also present. The scene is set outdoors with flags in the background. The cartoon is signed 'J. B. STEINER' in the bottom right corner.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatre, 21 y 23.